

Kontakty z Mediami
i Informacja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej
KOMUNIKAT PRASOWY nr 114/10
Luksemburg, 24 listopada 2010 r.

Wyrok w sprawie C-40/10
Komisja / Rada

Trybunał stwierdził nieważność przepisów rozporządzenia Rady dotyczącego dostosowania wysokości wynagrodzeń urzędników Unii Europejskiej ze skutkiem od lipca 2009 r.

Ustalając w rozporządzeniu wysokość dostosowania wynagrodzeń odbiegającą od stawki proponowanej przez Komisję, bez zastosowania szczególnej procedury przewidzianej przez regulamin pracowniczy na wypadek poważnego i nagłego pogorszenia się sytuacji gospodarczej, Rada przekroczyła zakres swoich kompetencji przysługujących jej na mocy regulaminu pracowniczego

Regulamin pracowniczy¹ przewiduje, że przed końcem każdego roku Rada podejmuje decyzję dotyczącą dostosowania wysokości wynagrodzeń urzędników Unii ze skutkiem od dnia 1 lipca danego roku.

W listopadzie 2009 r. Komisja przedłożyła wniosek w sprawie podwyższenia wysokości wynagrodzeń o 3,7%. W dniu 23 grudnia 2009 r. Rada, w drodze zaskarżonego rozporządzenia², podjęła decyzję w przedmiocie proponowanego podwyższenia. Uznała ona, że przedstawiony przez Komisję wniosek dotyczący dostosowania wysokości wynagrodzeń powinien zostać zmieniony celem uwzględnienia kryzysu gospodarczego i finansowego. Ustaliła nowe kwoty wynagrodzeń na podstawie współczynnika dostosowawczego wynoszącego 1,85%.

Komisja wniosła skargę o stwierdzenie nieważności przepisów rozporządzenia określających te kwoty. Uznała bowiem, że regulamin pracowniczy ustanawia automatyczny mechanizm dostosowania wysokości wynagrodzeń, który nie pozostawia Radzie marginesu swobody umożliwiającego jej odejście od propozycji Komisji.

Natomiast Rada podniosła, że w kwestii corocznego dostosowania wysokości przysługuje jej zakres swobodnego uznania, nawet jeśli nie zakwestionowała ona prawidłowości przedstawionych przez Komisję obliczeń współczynnika dostosowawczego, dokonanych na podstawie przepisów regulaminu pracowniczego.

Trybunał wskazał, że art. 65 regulaminu pracowniczego zawiera podstawowe uregulowanie w zakresie corocznego przeglądu i ewentualnego dostosowania wynagrodzeń urzędników Unii oraz że przepis ten przyznaje Radzie uprawnienia dyskrecjonalne w tym zakresie. Jednakże przez okres ośmiu lat obowiązuje załącznik XI do regulaminu pracowniczego, który ustanawia zasady stosowania art. 64 i 65 regulaminu pracowniczego i którego art. 3 określa w sposób wyczerpujący kryteria obowiązujące przy dokonywaniu corocznego dostosowania poziomu wynagrodzeń. Kryteria te mają zasadniczo na celu odzwierciedlenie, choć z pewnym przesunięciem czasowym, ewolucji poziomu wynagrodzeń w Unii między lipcem roku poprzedniego a lipcem roku bieżącego w ośmiu państwach członkowskich stanowiących punkt odniesienia.

¹ Regulamin pracowniczy urzędników Wspólnot Europejskich, ustanowiony rozporządzeniem Rady (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68 z dnia 29 lutego 1968 r. (Dz.U. L 56, s. 1), zmienionym rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 723/2004 z dnia 22 marca 2004 r. (Dz.U. L 124, s. 1).

² Rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1296/2009 z dnia 23 grudnia 2009 r. dostosowujące ze skutkiem od dnia 1 lipca 2009 r. wynagrodzenia i emerytury urzędników i innych pracowników Unii Europejskiej, a także współczynniki korygujące stosowane w odniesieniu do wynagrodzeń i emerytur (Dz.U. L 348, s. 10).

Dokonawszy analizy funkcji załącznika XI do regulaminu pracowniczego, jego mocy prawnej i genezy, Trybunał stwierdził, że przyjmując ten załącznik, Rada podjęła autonomiczną decyzję o zobowiązaniu się przez okres jego obowiązywania do przestrzegania, przy wykonywaniu przysługujących jej na podstawie art. 65 regulaminu pracowniczego uprawnień dyskrecjonalnych, kryteriów określonych w sposób wyczerpujący w art. 3 rzeczonego załącznika. Decyzja ta znajduje swe uzasadnienie w szczególności w świetle celów dotyczących zapewnienia w średnim okresie określonej stabilności i uniknięcia powracających trudności i dyskusji, w szczególności pomiędzy organizacjami reprezentującymi interesy pracowników a zainteresowanymi instytucjami, dotyczących tego, w jakim zakresie dostosowanie wysokości wynagrodzeń jest uzasadnione lub konieczne.

W odniesieniu do możliwości uwzględnienia poważnego kryzysu gospodarczego, Trybunał przypomniat, że załącznik XI do regulaminu pracowniczego zawiera w art. 10 klauzulę wyjątkową, przewidującą szczególną procedurę dostosowania wysokości wynagrodzeń w przypadku poważnego i nagłego pogorszenia się sytuacji gospodarczej i społecznej. Przepis ten stanowi jedyną przewidzianą regulaminem pracowniczym możliwość uwzględnienia przez Radę kryzysu gospodarczego w ramach corocznego dostosowania wysokości wynagrodzeń i odejścia od kryteriów ustalonych w art. 3 wspomnianego załącznika.

Chociaż zastosowanie wspomnianej procedury szczególnej jest zależne od stosownego wniosku Komisji, to przedstawienie właściwych wniosków w wypadku poważnego i nagłego pogorszenia sytuacji gospodarczej i społecznej nie stanowi jedynie uprawnienia tej instytucji, która musi ponadto działać w poszanowaniu obowiązku lojalnej współpracy między instytucjami.

Trybunał stwierdził wobec tego, że Radzie nie przysługuje swobodne uznanie pozwalające jej, bez skorzystania ze szczególnej procedury przewidzianej w art. 10 załącznika XI do regulaminu pracowniczego, na dostosowanie wysokości wynagrodzeń w sposób odbiegający od określonego we wniosku Komisji wyłącznie na podstawie kryteriów zdefiniowanych w art. 3 wspomnianego załącznika.

W konsekwencji należy stwierdzić nieważność tych przepisów rozporządzenia, które określają nowe kwoty wynagrodzeń. Jednakże, aby zapobiec zerwaniu ciągłości w systemie wynagrodzeń, do chwili wejścia w życie nowego rozporządzenia Rady przepisy te wciąż wywołują skutki prawne.

UWAGA: Celem skargi o stwierdzenie nieważności jest doprowadzenie do uznania za nieważne aktów instytucji Unii, które są sprzeczne z prawem Unii. Państwa członkowskie, instytucje wspólnotowe oraz jednostki mogą, pod pewnymi warunkami, wnieść skargę o stwierdzenie nieważności do Trybunału Sprawiedliwości lub Sądu. Jeżeli skarga jest zasadna, stwierdza się nieważność aktu. Instytucja, której to dotyczy, powinna zaradzić ewentualnej próżni prawnej spowodowanej nieważnością tego aktu.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst](#) wyroku znajduje się na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793